

Det gifves ingen religion högre än sanningen.

I Mattei evangelii sjunde kapitel läsa vi de bekanta orden af Kristus: „beder, och eder skall varda gifvet; söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall upplåtas. Ty den som beder, han får; och den som söker, han finner; och honom som klappar, varder upplåtet.” Ett parallellställe med alldeles liknande ordalydelse påträffas hos. Lukas (11 kap.).

Hvad männe Jesus afser med detta bedjande och detta sökande? Öfverlämnar han åt en och hvar att afgöra, hvad man bör söka efter och bedja om, eller bestämmer han den saken närmare själf? Om vi granska evangeliet, upptäcka vi, att Jesus i detta hänseende icke lämnar oss utan hjälp och ledning, utan tvärtom i klara ordalag framhåller, hvad det viktigaste ting är som människan framför annat bör sträfva efter och bedja om. Af de följande verserna har den tredje denna lydelse hos Lukas: „kunnen nu I, som onde ären, gifva edra barn goda gåfvor; huru mycket mer skall eder himmelske fader gifva den helige ande dem som bedja honom?” Följaktligen är det den helige ande Jesus uppmanar sina lärjungar att bedja om. Mattei evangelium återgifver denna tanke i följande, något sväfvande ordalag: „. . . huru mycket mer skall eder himmelske fader gifva godt åt dem som bedja honom?” Att icke håller Matteus afser hvad „godt” som hälst, framgår ur föregående kapitel 33 vers, där han framför allt uppmanar till sökande efter „Guds rike”. Man kan därför med skäl antaga, att dessa trenne ting, den „helige ande”, det „goda” och „Guds rike” stå i något slags nära samband med hvarandra.

Hvad männe Jesus afser med den „helige ande”? Han gifver två andra namn åt samma sak: „hugsvalaren” och »sanningens ande”, och tydligast framgår hans mening ur följande

vers: „men hugsvalaren, den helige ande, hvilken fadern skall sända, han skall lära eder allting och påminna eder om allt det jag sagt hafver.”

Det är sanningens anda „som skall lära allting”, således med andra ord visdomen, sanningen, som Kristus anbefaller oss att söka med det glada hoppet att vi skola finna henne, att fadern i himmelen skall gifva oss det begärda. Fullkomligt i denna riktning uttalar sig också apostelen Jakob i sin epistel (1: 5): „Hvar nu någon ibland eder fattas visdom, han bedje af Gudi, den där gifver enfaldelig allom och förviter icke; och han skall honom gifven varda.”

Kristi ord „sökén, och I skolen finna” äro därför icke endast ett vackert tänkespråk, som vi med tillbörlig beudran skola glida förbi. De äro märkliga ord och utgöra en viktig nyckel för den, som önskar intränga i nya testamentets anda och öfverhufvudtaget komma till insikt om, hvad begreppet religion innebär.

Med dessa ord bevisar Kristus, att sanningen eller visdomen icke är ett ting åtkomligt för en hvar under hvilka omständigheter som helst eller erbjudbar åt alla utan undantag såsom en färdigt utbildad tro. Med dessa ord höjer han religionen öfver det yttre och hvardagliga till det stora och höga och hemlighetsfulla — gör därpå ett gudsrrike, hvars port går upp endast för den som klappar på. Sanningen finna vi, blott om vi söka henne. „Himmelriket tages med storm”, d. ä. med egna personliga bemödanden. Med dessa samma ord visar Kristus också den sanna visdomens verkliga förhållande till människan. Den är icke en lära eller ett tanke-system, som när som helst af det skolade förståndet kan uppfattas och bedömas, den hör till det osynliga området. Hvar och en skall själf personligen anstränga sig och söka den genom „bön” i sitt eget inre; då blir hans lön en egen andlig upplysning, en personlig, hugsvalande kunskap om „all ting”.

På samma gång Kristus betonar, att sanningen är oåtkomlig utan människans egna bemödanden, uttrycker han som sin fulla visshet, att den verkligen finnes till. Den sanna visdomen är inneboende i naturen, hon är den andliga, osynliga naturen, „Guds rike”. Därför är hon ett område för forskning, och Kristus har med sina ord gjort religionen till en andlig vetenskap. Likasom en vetenskapsman söker en naturlag på experimentens och de logiska slutledningarnas väg, på samma sätt skall religionslärjungen söka sanningen genom bön eller inre lifserfarenheter och sökande eller förnuftigt tänkande. Skillnaden består däri, att den förres område är den yttre naturen, den senares däremot själens osynliga värld. Likheten sträcker sig ännu längre.

När vetenskapsmannen efter tusen misslyckade rön upptäcker sin naturlag, sker det plötsligt, som af en händelse; ett enda väl utfallet experiment har med ens bekräftat den sanning, som hans snille anade; och nu återstår honom blott att ytterligare stärka sig i sin öfvertygelse. På samma sätt är det med den religiöse sanningssökaren. Han söker och bedjer och klappar på, tills han är nära förtviflan; det enda som uppehåller honom i denna kamp är den i fjärran tindrande hoppets stjärna, hvilken lik en aning bebådar det stundande ljuset. Och så plötsligt, liksom genom ett trollslag, befinner sig den sökande lärjungen midt i sanningens ljus. En uppenbarelse från ofvan har med ens gifvit honom den efterlängtade kunskapen om „all ting”. Såväl vetenskapsmannen som lärjungen hafva *funnit*. De veta icke huru, de veta blott att de bedt och klappat på. Och så med ens har man gifvit dem det åstundade, har man öppnat för dem portarna till sanningens rike.

Men ännu mera uppenbara dessa märkvärdiga ord. Genom dem bevisar Kristus, att han icke är en religiös fanatiker, den där utbjuder sin tro som en handelsvara, endast ifrande för att omvända folk, utan fastmer en djuptänt filosof och en man med en klar, vetenskaplig blick. Kristus talar icke blott till känslan, han väcker icke enbart det sofvande samvetet, han väddar också till förnuftet. „Jag har kommit för att säga sanningen, och om, du med uppriktigt hjärta söker henne, så skall du finna, att mitt tal är sanning.” Det är tonen hos en man, som vet. Och det inger förtroende.

Här är en man, hvilken förklarar det såsom sin mission att förkunna sanningen, och han bjuder alla att tro på sina ord lofvander dem frälsning och salighet. Ja, han påstår att den enda vägen till salighet är att tro på honom, att hvad han talar är sanning. Men han uppträder icke som en tyrann, hvilken begär att hans personliga vilja skall fullgöras; han talar icke om sig själf. Han har funnit sanningen, och han lider öfver att hans bröder vandra i mörker och okunnighet. Därför tillropar han dem ur djupet af sitt hjärta: „söken, söken, så skolen I finna! . . . Och då skolen I förstå, att jag icke talar af mig själf, utan af sanningen.”

Detta bör verkligen ådraga sig vår uppmärksamhet — såväl dens som är likgiltig som den själfsäkres och den tviflandes. En man lider hat, förföljelser och plågor af alla slag och slutligen martyrdöden för att han förkunnar sanningen. Han går med sitt lif i borgen för att det gifves en sanning. De likgiltige väcker han, de själfsäkre varnar han, de tviflande inger han nytt mod. Han tröstar de bedröfvade, han kallar till sig de förtviflande, de betungade. „Kommen till mig, I alle, jag vill vederkvicka eder! Saliga ären I som nu sörjen, eder glädje

skall varda stor. Ty si, det gifves en sanning i denna lidandets, kampens och orättvisans värld. Det är I själfva som vanderen i blindhet, ljuset lyser omkring er. Men jag har funnit ljuset, lyssnen därför till mina ord.”

Och så är det första råd han ger till dem som lyssna: „söken, söken — af allt edert hjärta, med hela eder själ!”

Väcker icke denna maning vår själs krafter till lif? „Vänden om från eder fåfänga äflan! Vaknen upp ur eder försoffade likgiltighet! Beträden den nya väg som utpekas för eder och söken sanningen! Sanningens kunskap är högre än all tro och i den kunskapen är det eviga lifvet.”

Manande ord, men härliga, löftesrika. Vi stå i häpen undran inför de nya synvidder som öppna sig för våra andliga ögon. Hela lifvet vinner med ens en öfverjordisk klarhet. Vi söka allt möjligt, men sällan söka vi sanningen. För de flesta af oss är hela lifvets mening en kamp för den materiella tillvaron. Hvilken annan syn på lifvet har icke Kristus! Så lyder hans uppfattning.

„Så skolen I nu icke hafva omsorg, sägande: hvad skola vi äta? eller hvad skola vi dricka? eller hvad skola vi kläda oss med? Ty allt sådant söka hedningarna. Eder himmelske fader vet väl, att allt detta göres eder behof. Söken först efter guds rike och hans rättfärdighet, så faller eder allt detta till.”

Elia,

